

Ruta Granados 1 · CASA NADIUA

El 27 de juliol de **1867** va néixer a Lleida Pantaleó **Enric** Joaquim **Granados** i Campiña, fill de Calixto Granados, militar d'origen cubà i d'Enriqueta Elvira Campiña, nascuda a Santander. El matrimoni vivia a prop de la caserna de la Seu Vella on treballava el pare. Quan van arribar a la ciutat, ja tenien dos fills i la mare estava embarassada de l'Enric.

Només tres anys després, un nou canvi de destinació a Santa Cruz de Tenerife, va allunyar de Lleida la família Granados i, quan van tornar a Catalunya el 1872, es van instal·lar a Barcelona. Així, doncs, poca era encara la consciència de l'origen lleidatà del nen Granados però, curiosament, anys més tard a París i gràcies a l'amistat amb Ricard Viñes, va recuperar aquest fet amb nostàlgia, cosa que el va portar a visitar alguns cops la ciutat fins a establir-hi un lligam especial.

Època de formació:

1. De ben petit, Granados ja va demostrar una clara inclinació cap a la música i va rebre les primeres classes de solfeig i piano amb el capità José Junceda, director de la banda militar del Regiment de Navarra i amic de la família.
2. Després va entrar a formar part de l'Escolania de la Mercè de Barcelona, dirigida pel mestre de capella Francesc Xavier Jurnet, el qual va reconèixer que mai no havia tingut un alumne com Granados.
3. I, finalment, va rebre classes de piano de **Joan Baptista Pujol**, un dels primers catalans que va estudiar a París i director d'una acadèmia de piano de la qual van sortir altres grans pianistes i amics com Malats, Vidiella, Viñes i, especialment, **Albéniz**.
4. **1887-1889. Estudia a París** amb Charles W. de Bériot (1833-1914), reconegut pedagog del piano. També va relacionar-se amb els músics més destacats de l'època i anà a l'Schola Cantorum. Coneix a Ricard Viñes!

Lleida, a cavall entre els segles XIX i XX era una petita capital de província que, a poc a poc anava entrant en la modernitat gràcies a l'impuls de la Renaixença i de l'incipient Modernisme.

Sabem que hi havia una vida musical força activa: Orfeo Lleydatà (1861), primeres bandes i orquestres, societats tipus Cors Clavé, associacions musicals i la creació de l'Escola Municipal de Música el 1915 (bressol de l'actual Conservatori).

Isaac Albéniz (1860-1909)

Per desig d'Albéniz, Granados va acabar l'obra "Azulejos" el 1910.

La Paeria i la Diputació, un cop coneguda la notícia de la mort de Granados, van començar a treballar en la preparació d'un seguit d'actes d'homenatge que, finalment, es van desenvolupar els dies 12 i 13 de novembre de 1916:

- El diumenge dia 12 es va fer l'acte oficial i protocolari a l'Ajuntament (l'alcalde era el Sr. Antoni Agelet), amb una àmplia representació institucional i social, a més de la presència d'Eduard i Maria de la Soledat Granados, fills del compositor. Posteriorment, una llarga comitiva va desplaçar-se a la casa nadiua on es va inaugurar la **PLACA commemorativa**, obra de l'escultor Pere Corberó.
- L'endemà, dilluns dia 13, es va celebrar una missa solemne a la Catedral Nova i, al vespre, un concert d'homenatge amb la participació del seu deixeble lleidatà Lluís Farrús (vegeu QR – La Diputació), Frank Marshall (que esdevindria el nou director de l'Acadèmia Granados) i la soprano Carme Bertran.

Granados era un personatge modern, atent als nous avenços tecnològics. Va enregistrar diversos rotlles de pianola i discs de gramòfon que ens donen la possibilitat d'escollar-lo (malgrat les lògiques deficiències tècniques de l'època) tocant ell mateix les seves obres al piano!

Enric Granados. "Goyescas. No. 4. Quejas ó la maja y el ruiseñor", Enrique Granados, pianista. Rotlle de pianola.

Enric Granados interpreta la "Danza española núm. 10". International Talking Machine [entre 1906 i 1920]. Odeón. Disc de pedra de 78 rpm.
